

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodnicząca: SSA Anna Polak

Sędziowie: SA Urszula Iwanowska (sprawozdawca)

del. SSO Beata Górską

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2013 r., na posiedzeniu niejawnym,

sprawy z odwołania W. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.

o przyznanie renty od 6 lipca 2010 r. oraz wysokość renty,

na skutek zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 10 stycznia 2013 r., sygn. akt VI U 336/12,

postanawia: oddalić zażalenie.

SSA Urszula Iwanowska SSA Anna Polak del. SSO Beata Górską

Uzasadnienie:

W. F. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 5 sierpnia 2011 r. przyznającej prawo do renty począwszy od 15 października 2010 r. podnosząc, że renta winna być przyznana od dnia 6 lipca 2010 r. Nadto ubezpieczony podniósł, że nie zgadza się z wyliczeniem wysokości świadczenia wnosząc o uwzględnienie dokumentacji złożonej do sprawy o ustalenie kapitału początkowego.

Ubezpieczony złożył także odwołanie od decyzji z dnia 28 listopada 2011 r. wskazując, że nie zgadza się z naliczeniem świadczenia od 1 sierpnia 2011 r., a wnosi o wyrównanie od dnia 15 października 2010 r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o ich odrzucenie na podstawie art. 477⁹ § 1 i 3 k.p.c. oraz na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c.

Postanowieniem z dnia 10 stycznia 2013 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił odwołanie.

Sąd Okręgowy ustalił, że W. F. złożył w ZUS w dniu 12 października 2009 r. wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 9 listopada 2009 r. uznał, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Ubezpieczony wniósł sprzeciw od tego orzeczenia i komisja lekarska ZUS, po ponownym przebadaniu ubezpieczonego, orzeczeniem z dnia 9 grudnia 2009 r. uznała, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej z dnia 9 grudnia 2009 r. organ rentowy decyzją z dnia 31 grudnia 2009 r. odmówił ubezpieczonemu przyznania prawa do renty. Od decyzji tej ubezpieczony w dniu 12 stycznia 2010 r. odwołał się do Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim. Jego odwołanie zostało zarejestrowane pod sygnaturą IV U 135/10. W trakcie postępowania Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy neurologa, ortopedy, kardiologa, okulisty i chirurga. Biegli, po przeprowadzeniu badań orzekli, że ubezpieczony jest zdolny do pracy. Po otrzymaniu

opinii, ubezpieczony złożył wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii neurochirurga i dodatkową dokumentację medyczną, z której wynikało, że w okresie od 12 do 20 grudnia 2010 r. przebywał w szpitalu na oddziale neurochirurgii, gdzie został poddany zabiegowi chirurgicznemu kręgosłupa. Powołany przez Sąd biegły neurochirurg stwierdził, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy, w związku z przebytą operacją do 14 października 2011 r. Niezdolność powstała w pierwszym dniu zabiegu chirurgicznego, to jest 15 października 2010 r.

Dalej sąd pierwszej instancji ustalił, że postanowieniem z dnia 15 marca 2011 r. Sąd Okręgowy uchylił zaskarżoną decyzję z dnia 31 grudnia 2009 r., przekazał sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu i umorzył postępowanie w sprawie. W trakcie ponownego postępowania w organie rentowym lekarz orzecznik ZUS w dniu 30 maja 2011 r. uznał, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy do 31 października 2011 r. oraz, że niezdolność ta powstała w dniu 15 października 2010 r. Ubezpieczony złożył sprzeciw od orzeczenia w dniu 9 czerwca 2011 r., lecz wycofał go pismem z dnia 16 czerwca 2011 r.

Decyzją z dnia 5 sierpnia 2011 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy począwszy od 15 października 2010 r. do 31 października 2011 r.

W dniu 25 sierpnia 2011 r. ubezpieczony ponownie złożył sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 30 maja 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych poinformował ubezpieczonego, że sprzeciw został złożony po terminie i w związku z tym pozostaje bez rozpoznania. Ubezpieczony nie złożył wniosku o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu.

W dniu 20 stycznia 2012 r. wpłynęło do Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych pismo ubezpieczonego z dnia 16 stycznia 2012 r. wraz z załącznikami, w którym ubezpieczony twierdzi, że renta należy mu się od 6 lipca 2010 r. Na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2012 r. ubezpieczony sprecyzował, że odwołuje się wyłącznie od decyzji ZUS z dnia 5 sierpnia 2011 r. i że od decyzji z dnia 28 listopada 2011 r. nie odwoływał się. Nie wiedział, że odwołanie od decyzji należy wnieść w terminie jednego miesiąca od jej otrzymania, ponieważ nie przeczytał pouczenia o terminie i sposobie zaskarżenia na otrzymanej decyzji.

Na podstawie ustalonego powyżej stanu faktycznego oraz art. 479⁹ § 3¹ k.p.c. Sąd Okręgowy odrzucił odwołanie od decyzji z dnia 5 sierpnia 2011 r.

Sąd pierwszej instancji podniósł, że z treści 479⁽⁹⁾ § 3⁽¹⁾ k.p.c. jednoznacznie wynika, że Sąd ma obowiązek odrzucić odwołanie od decyzji, która została wydana jedynie w oparciu o orzeczenie lekarza orzecznika w związku z niewniesieniem sprzeciwu od tego orzeczenia przez osobę wnoszącą o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, a odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. Inaczej przedstawia się sytuacja osoby, która oprócz zarzutów dotyczących samego orzeczenia nie zgadza się również na nierozpatrzenie wniesionego po terminie sprzeciwu od orzeczenia, a wniesienie sprzeciwu po terminie nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby zainteresowanej.

Sąd Okręgowy miał na uwadze, że ubezpieczony w dniu 9 czerwca 2011 r. złożył sprzeciw od orzeczenia orzecznika ZUS z dnia 30 maja 2011 r., a następnie pismem z dnia 16 czerwca 2011 r. sprzeciw ten cofnął, co spowodowało powstanie sytuacji takiej jakby ubezpieczony tego sprzeciwu nie złożył. Złożenie ponownie przez ubezpieczonego sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS w dniu 25 sierpnia 2011 r. nastąpiło z naruszeniem czternastodniowego terminu do wykonania tej czynności. Przy czym, W. F. nie wystąpił z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS. Zatem, sąd pierwszej instancji uznał, że ubezpieczony nie złożył sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 30 maja 2011 r. w terminie i decyzja ZUS z dnia 5 sierpnia 2011 r. została wydana w oparciu o orzeczenie lekarza orzecznika ZUS. Nadto w ocenie tego Sądu, ubezpieczony nie wykazał, aby uchybienie terminowi do złożenia sprzeciwu nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych, a wręcz przeciwnie, zdaniem Sądu, nastąpiło wyłącznie z jego winy.

Z tych względów sąd pierwszej instancji orzekł jak w sentencji.

Z powyższym postanowieniem nie zgodził się W. F., który w złożonym zażaleniu zrzucił, że nie mógł złożyć sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika z dnia 30 maja 2011 r., który wydał orzeczenie bez badania ubezpieczonego, a o samym orzeczeniu W. F. dowiedział się w dniu doręczenia decyzji z dnia 5 sierpnia 2011 r. Następnie skarżący podniósł, że był zmuszony cofnąć sprzeciw złożony w dniu 9 czerwca 2011 r. z uwagi na brak środków do życia. Jednocześnie ubezpieczony przedstawił przebieg leczenia jakie podejmował w okresie pobierania zasiłku rehabilitacyjnego i po upływie tego okresu, wskazując, że jego niezdolność do pracy na pewno powstała przed dniem 15 października 2010 r.

Wskazując na powyższe odwołujący się wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny w całości podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne i rozważania prawne przedstawione przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, nie widząc potrzeby ich ponownego szczegółowego przytaczania w tej części rozważań. Podkreślić przy tym należy, że stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach organu rentowego, aktach postępowania Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim w sprawie prowadzonej pod sygn. VI U 135/10 oraz w niniejszej sprawie. Dokumentacja nie budziła wątpliwości co do swej wiarygodności, została sporządzona w datach na niej wskazanych, przez uprawnione osoby i dla potrzeb postępowania o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W sprawie bezspornym jest, że W. F. wnosząc odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 5 sierpnia 2011 r. kwestionował jedynie ustalenie organu rentowego, że jest osobą niezdolną do pracy od dnia 15 października 2010 r. wskazując na występujące schorzenia. Mimo twierdzeń skarżącego, w niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości także okoliczność, że ubezpieczony otrzymał orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 30 maja 2011 r. wraz z pouczeniem o prawie złożenia sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS (orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 30 maja 2011 r. z potwierdzeniem jego odbioru przez W. F. k. 106 plik III akt ZUS). Ostatecznie takiego sprzeciwu ubezpieczony skutecznie nie złożył. Prawidłowo bowiem sąd pierwszej instancji uznał, że sprzeciw złożony w dniu 9 czerwca 2011 r. został przez ubezpieczonego cofnięty, a sprzeciw złożony w dniu 25 sierpnia 2011 r. został uznany za złożony po terminie, a zatem również nie wywołujący skutków prawnych. Nadto podkreślić należy, że ubezpieczony nie wystąpił również z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu. Natomiast w orzeczeniu z dnia 30 maja 2011 r. lekarz orzecznik ZUS uznał, że W. F. jest całkowicie niezdolną do pracy do pracy do 31 października 2011 r., a niezdolność ta powstała 15 października 2010 r.

W uchwale z dnia 15 marca 2006 r., II UZP 17/05 (OSNP 2006/15-16/245) Sąd Najwyższy stwierdził, że na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. sąd odrzuca odwołanie, w którym ubezpieczony podnosi wyłącznie zarzuty przeciwko orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS w kwestiach określonych w art. 14 ust. 1 pkt 1-5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j. t. Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zm.). „Oparcie odwołania wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika” dotyczy każdego takiego orzeczenia, a więc wszystkich kwestii ujętych w art. 14 wyżej wskazanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy lub śmierci z określonymi okolicznościami, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do samodzielnej egzystencji oraz celowości przekwalifikowania zawodowego. W każdym z tych wypadków orzeczenie lekarza orzecznika stanowi podstawę do wydania decyzji w sprawie o świadczenie, do którego prawo uzależnione jest od stwierdzenia niezdolności do pracy, niezależnie od tego, czy chodzi wyłącznie o stwierdzenie niezdolności do pracy, czy pozostałe kwestie.

Natomiast w uzasadnieniu powołanej wyżej uchwały Sąd Najwyższy, między innymi, wskazał, że nie wniesienie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika oznacza, że wnioskodawca zgadza się, iż wszystkie stwierdzenia w nim zawarte są prawdziwe. Tym samym proces ustalania okoliczności faktycznych, mających znaczenie dla nabycia

prawa do renty zostaje zakończony. Odrzucenie odwołania jest zatem uzasadnione i konieczne, jeśli sprawa dotyczy świadczenia z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo zależy od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawą wydania decyzji jest orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, gdy odwołujący się nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika do komisji lekarskiej ZUS oraz gdy odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Sąd Apelacyjny podziela powyższe stanowisko.

Zatem, Sąd Okręgowy prawidłowo wskazując na treść art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. uznał, że w niniejszej sprawie odwołanie W. F. należy odrzucić bez merytorycznego jego rozpoznania.

Uwzględniając powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w związku z art. 385 k.p.c., zażalenie, jako nieuzasadnione, oddalił w całości.

SSA Urszula Iwanowska SSA Anna Polak del. SSO Beata Górska